

El sacrifici i el caixer

Vaig conèixer una noia que va renunciar a fer-se artesana i esdevenir reconeguda i estimada a canvi del sacrifici diari —cada dia de cada dia, dissabtes, diumenges i festes de preceptes— per elaborar els millors recuits de drap del món. Quan dic de drap, vull dir de roba, de fil de cotó, d'una matèria reciclable; res de paper i d'altres matèries d'un sol ús. Recuit de llet dolça d'ovella, tot i que no tinc res contra les cabres, ni contra les vaques ben alimentades i ben conduïdes.

No he perdut l'esperança. Hauria posat les mans al foc on vam escalfar l'olla amb la llet per al recuit. La conjuntura hi ajudaria, i d'entusiasme, cap. Diria que s'estimava més treballar cada dia de vuit a tres.

Les millors botifarres vermelles (les crues) i les de fetge i les de sang de la història de la Humanitat les feia un carnisser que es va atipar de sentir que la competència les feia més barates. Es va seleccionar els porcs i se'ls va matar fins que van tancar l'escorxador municipal i els de la majoria de pobles, fet que va impedir un control sobre la matèria primera i va propiciar l'homogeneïtzació de les canals i el triomf del preu per sobre de la qualitat. També va plegar perquè a casa seva no hi havia prou afició per continuar l'ofici.

Cal recordar que, segons un estudi sociològic, la majoria de joves desitgen ser funcionaris, això és, tenir una feina fixa i un sou a final de mes, malgrat les retallades.

També es pot explicar la mateixa història de moltes famílies de flequers que van plegar perquè els fills no van voler canviar els horaris per fer les millors coques, llonguets, trenes, barres i pans de quilo de 800 grams. Els fills i filles preferien anar a dormir a la mateixa hora que el seu pare només els dissabtes —ja no sé si dir diumenges— després d'una farra tronera.

Posem que els fills són joves i treballen de caixer. Tant li fa si fan de caixer o caixera en una entitat bancària o d'un supermercat. Parlem de la mateixa feina avorrida i anodina. Que sííí... és una feina com les altres, i amb els temps que corren és important tenir feina. No dic que treballar de caixer no sigui una feina digna, només faltaria! És digna, però no és gens gratificant, tret de la gratificació de cobrar el salari a final de mes. Dubto que algú et felicitari per la feina; et poden trobar simpàtic, guapa o amable. I, per adobar-ho, pots esdevenir l'ase dels cops. Però cobres a final de mes.

El Japó, per exemple, és un exemple. Hi ha artesans que elaboren només batedors de bambú per a la cerimònia del te; d'altres que només fan sushi, i uns que condueixen vaques que alimenten amb cervesa i els fan massatges perquè infiltrin el greix.

Aquí els collonariem. Allà són dignitats nacionals. I aquí encara hi som a temps.

XAVI ROUQUETA